

על מי מנוחות

פסטיבל ישראל 2006

אורנה לנגר

מתחלפים על גלגלים עם צמד שחקנים וירטואוזיים דרום אפריקאיים - מחזה שהיה מעין סטנדאפ קומדי: דיאלוג של שני שחקנים הנלחמים על זכות קיומם למרות צבע עורם; האחד צלם דיוקנאות ממולח המנציח את פני דורו באמצעות המצלמה, והשני בן כפר תמים, שאינו מוצא את מקומו בעיר ונאלץ לוותר על זהותו ולאמץ לעצמו את זהותו של אדם מת, שהוא בעל "התעודה הנכונה". התעודה חשובה כמובן מהאדם! הדיאלוג בין השחקן חביב דמבלה, המחליף בקלילות דמויות ללא הרף, ורעהו השחקן פיז'ו וומבה קונגה, המגלם דמות של כפרי גולמי כבד ומלא תוגה על שהוא נאלץ להיפרד מזהותו ולשאול את זהותו של אדם מת כדי לשרוד - נראה על פניו כקומי אך הוא נוגע ללב. את "בנוי מת" יצר המחזאי הדרום אפריקאי אטול פוגארט עם שניים משחקניו ג'ון קאני ווינסטון נטשונה - שחקנים שחוו על בשרם מציאות של חיים ללא תעודת מעבר וללא זהות ה"נכונה", במשטר הדיכוי של האפרטהייד.

נדיר בהומור העגול והאנושי שלו היה הליצן והאקרובט ג'יימי אדקינס עם אן מארי לבסור כמלווה במופע ועל הפסנתר. אדקינס אינו רק וירטואוז מהמם של אקרובטיקה, אלא בעיקר בעל דמיון יצירתי. הוא שיתף את הקהל

בהתלבטויותיו וכך הפך המופע למשעשע. פשטות אפיינה אף את בימויו של לב דודין, מייסד תיאטרון מאלי (התיאטרון הקטן) מסנט פטרבורג; "קטן" בניגוד ל"בולשוי" (=גדול) המוסקוואי. תיאטרון מופלא זה, שהגיע לפסטיבל בקדמת דנא עם ההצגה "גאודאמוס" (היינו - "הבה נשמח": סאטירה נוקבת על המשטר הסובייטי ושיטת הגולאג) ו"אחים ואחיות", הגיע הפעם עם "הדוד וניה" של

פיטר ברוק

צ'כוב. דומה שבמאה העשרים ואחת חייב להיות ביצוע שונה בתכלית למלנכוליה הצ'כובית הצמיגה ולייאוש הדקדנטי המעודן שעל סף ההיסטריה, המאפיין את דמויותיו של צ'כוב. ואולם עם להקת תיאטרון מופלאה זו ובבימוי המינימליסטי המדובב דווקא בפשטותו של לב דודין, שיצר עם מעצב הבמה דויד בורובסקי סדרת סצנות מרהיבות ביופיון, היה המחזה בגדר הנאה צרופה ממשחק אמיתי וכובש של להקת שחקנים שכשרונם נדיר; היה זה גם מחזה קלאסי הבנוי היטב עם עלייה לקראת שיא, המתנפץ אל המציאות המייאשת של חוסר התוחלת בניסיון לחרוג מהיומיום. הניסיון של הדוד וניה ושל סוניה, בתו של הפרופסור, לחרוג מהמציאות המדכדכת של היומיום העגמומי למציאות שאולה בדמיון, וסערת התשוקות האסורות שמצייתה השחקנית קוניה רפופרט ביופיה - נגוזו ונבלו כמו ערמות השחת התלויות ממעל, הנופלות וקוברות את הדוד וניה בסוף המחזה. בבימוי מרהיב זה הפך "הדוד וניה" מתמונה אימפרסיוניסטית קסומה, שחבורה בראשית המאה, לניסיון שלנו גם כיום לאמץ לעצמנו זהות שאולה ולחיות בה. בליהוק שבחר לב דודין - השחקן סרגיי קורישוב מגלם בגובה קומתו דוד וניה

על נשים גבוהות וגברים ננסיים; על העיבוד החכם לעידון המלנכולי הצמיג של "הדוד וניה"; על תפיסת החלל התיאטרוני של פיטר ברוק; הניכור החלול של "העיר הזוהרת"; על הקשת המרחפת של וויספלווי; על יכולת ההישרדות במרתונים; על הזוך המלאכי של הטאליס סקולרס; על האלימות הברוטלית והענישה העצמית של המחול הקיבוצי הסיזיפי; ועל פרימה בלרינה וחצאיות טול אווריריות נוסח הימים הטובים ההם. והכל בחסות ממשלת צרפת: Voila!

מאה אלף צופים הגיעו השנה לפסטיבל ישראל, בו התקיימו הפעם שפע מופעים מוזלים של "הזירה הבינתחומית". הנהלת הפסטיבל יצאה הפעם מגדרה כדי להזיל את מחיר המופעים. הפסטיבל התקיים השנה בירושלים חולון ותל אביב. במוזיאון אסירי המחתרות התקיימו מופעי תיאטרון אלטרנטיבי. באולם מדיטק שבחולון ובתיאטרון ירושלים התקיימו הצגות ילדים ומופעי רחוב. במסגרת הפסטיבל נערך פסטיבל זוטא של מופעי ג'ז, שנערך בגן הפעמון ובתיאטרון ירושלים.

ממשלת צרפת העניקה את חסותה לפסטיבל וכך במסגרת תמיכתה הגיעו שפע להקות מחול ותיאטרון מצרפת. מנהל הפסטיבל זה שלוש עשרה שנה, יוסי טל-גן, לא נטל הפעם סיכונים והחליט "ללכת על בטוח", על הצלחות שאין עליהן עוררין: וכך הגיעו לפסטיבל תיאטראות של בימאים מרתקים כפיטר ברוק, הבמאי לב דודין עם תיאטרון מאלי מסנט פטרבורג, אנסמבל הטאליס סקולרס מבריטניה, להקת המחול של מרסיי וצ'ילן נדיר נוסח פיטר וויספלווי. בלב אירועי הפסטיבל השתא היו מופעי התיאטרון, ובראשם הבמאי הבריטי המופלא פיטר ברוק, שקיבל בשנה שעברה בארץ את פרס דן דויד. ברוק, בן השמונים ואחת, שנמנה עם מייסדי ה-Royal Shakespeare Company האגדי עקף לפריז כדי להקים בה את המרכז הבינלאומי לחקר התיאטרון. במבנה נטוש בפרוורי פריז Bouffe Du Nord ייסד קבוצת תיאטרון ניסיוני. אליבא דברוק, כל מרחב ריק הוא במת תיאטרון פוטנציאלי, ואירוע תיאטרלי הוא כל אינטראקציה בין שחקנים או בין קהל לשחקנים. נאמן לעקרונותיו שביסודם פשטות המבליטה את יכולת המשחק המשוכללת של השחקנים, העלה ברוק על רקע במה - שכולה מבנים ארעיים של קרטונים

עיצוב התפאורה והתלבושות היה מרהיב: שלל שמלות קשרליות בשחור לכן הבליטו ברכותן את הנשיות הזורמת של הרקדניות הווירטואוזיות, שבכו, צחקו וייבבו כתינוקות, התערטלו וגילמו במחולן מעין מאבק סיויפי להעפיל לראש ההר. ההומור האנין של קרולין קרלטון והיופי המושלם של עיצוב הבמה והתפאורה - לא היה די בהם לגבש את לקט

שאינו "נעבעץ" סמרטוטי כלל וכלל, אלא מלא ספקות; אלנה קלינינה בתפקיד סוניה היא דמות מעשית ומפוכחת, ואיגור איבנוב - הפרופסור העוטה חליפת שחור לבן, מודע היטב למצבו ואינו ישיש מבולבל כלל וכלל. אלנה, אשתו הצעירה, אינה רעיה בובתית ריקה אלא דמות אכפתית המזדהה עם סבלה של סוניה. בבימוי זה מתגמד אפוא ממד ההיסטריה, והעימות בין הדמויות מתחדד. המחזה המתנהל לאטו על הבמה הוא בעצם שיקוף של קטע ממצאיאות חיינו.

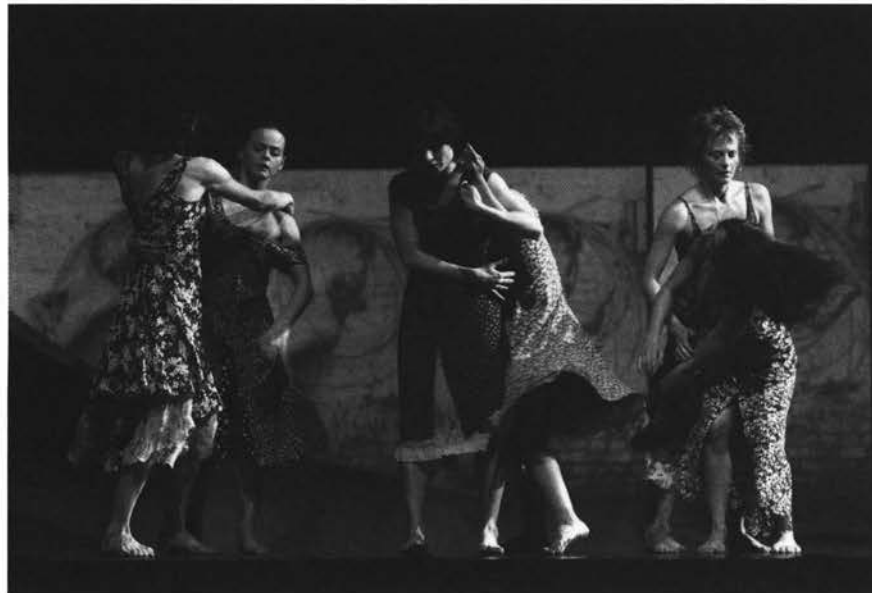
"בית הבובות", תיאטרון מאבו מיינס

ואולם לא תמיד די במחזה עשוי כהלכה, בו כל התלבושות מוקפדות ומותאמות לסגנון התקופה, כדי לשכנע. החל באנפילאות המדיאבליות ועד לגווני המדבר הצהבהבים של הגלימות ושקי היוטה שעטו השחקנים, לא הצליח הבמאי דומיניק לורסל, שאף שיחק את דמות הגיבור הראשי, לשכנע. להקת "מעבירי הזיכרונות" (Les Passeurs de Mémoires) העלתה ברחבת תיאטרון ירושלים את "נתן החכם", חזיון אור-קולי מרהיב, שארך שעתיים וארבעים דקות ללא הפסקה, על המלחמה בין שלוש הדתות. אלא שלסינג חיבר מחזה חכם ומורכב על סובלנות, ולא הטפה מייגעת, שגם אם היא עשויה היטב ויוואלית, היא צורמת במשחק הפלקטי של דמויותיה.

פסטיבל ישראל ציין את מלאת מאה למותו של איבסן. ביום מותו של המחזאי, העלה הבמאי לי ברויאר (Breuer) עם להקת תיאטרון Mabou

האפיוודות לכלל יצירה קוהרנטית. ניגוד מוחלט לרכות התנועה הזורמת של שבע הרקדניות המחוננות, העמידה הפיויות הבוטה בלקט האפיוודות המסמלות את תהליכי ההרס והחורבן מעשי ידי האדם - "אקודום", יצירתו של הכוריאוגרף המוכשר

Mines הניו יורקית את "בית הבובות". ברויאר מעביר את המסר הפמיניסטי של איבסן בצורת אלגוריה גרוטסקית: למרות שהוא ממקם את שחקניו בבית בובות ויקטוריאני ילדותי, הוא מעניק למאפייני הכוח ההיררכי של החברה הפטריארכלית היבט פיזי, המשתקף בגובהם של השחקנים. בהפקה זו הגברים ננסיים והנשים גובהן למעלה ממטר שמונים, שכן הן נאלצות תדיר להנמיך את עצמן למען הגברים. כך נשמר הדימוי שלהן בחברה הוויקטוריאנית כמלאכיות ומכשפות בו זמנית, כבתולות ומפתות. מוד מיטשל בתפקיד גורה היתה שברירית, ילדותית, נשית, אך גם תקיפה - בשאתה את השחקן המרשים ניק נוביצקי שגילם את טורוואלד על כפיה כדי לתנות עמו אהבים. כשנורה, ששטה בקרינולינה בבית הבובות המיניאטורי שהפך לכלא, מתקלפת לבסוף ומשליכה לא רק את המחוך אלא גם את פיאת התלתלים הבלונדינית ונותרת קירחת בעוד טורוואלד מחפש אותה מיואש בקהל, יוצרת טריקת הדלת שלה אפקט שונה לחלוטין. אך כאשר גלש ברויאר למניירות ולאיינספור חזרות, איבדה ההפקה מעוצמתה.

"איננה", להקת קרולין קרלטון

עיבוד שונה לחלוטין לנשיות הגישה הכוריאוגרפית קרולין קרלטון עם להקת מרכז הכוריאוגרפיה הלאומי בעיר רובה בצרפת, במופע Inanna; איננה היא מלכת השמים בדת השומרית ואלת

רמי באר. "לפתח חטאת רובץ ואתה תמשול בו"; מה שהחל כהתפתלות מיוסרת של אשה ערומה הכלואה בכלוב ממנו צומח עץ הדעת, המשיך לצלילי פסקול רועם שקרע כמעט את עור התוף, במוסיקת טכנו בשפה הגרמנית שיצר אלכס קלוד. ולפתע פתאום, בעיצומה של האלימות

הפריין והנשיות במסופוטמיה. למוסיקה קסומה של המלחין ארמנד עמאר הציגו שבע נשים בריקודן את פניה הסותרים של הנשיות - כוח מול שברירות, חושניות מול התנזרות. בקצה הבמה מעין פירמידה או הר געש אליו ניסו לשווא הרקדניות לטפס וממנו גלשו שוב ושוב.

שאינן לשאתה, הסתיים המחול בקטעים הומוריסטיים ובפתיית שלג ענוגים ש"טיהרו" את הרקדנית הראשית ולאחר מכן את כלל להקת המחול הקיבוצי. היו כאן יותר מדי "אמירות" והצהרות הרות משמעות על יכולתו של האדם לבחור בין טוב לרע, ופחות מדי בנייה של יצירה שחוברה לה יחדיו. בריאת מרחב מחיה אנושי יותר לפרט האובד בעיר המתועשת המודרנית, הציג בראשית המאה האדריכל שארל אנדרה ז'אנרה, הידוע בכינויו לה קורבואזיה. במודל התיאורטי שבנה - "העיר הוהרת" La Cité Radieuse - שאף לעיר בה יהיה לפרט חלל בו יוכל לשרוד. פרדריק פלמאנד, הכוריאוגרף העומד כיום בראש הבלט של מרסיי והאדריכל דומיניק פרוט, חברו כדי ליצור עיר "והרת" קרה ומנוכרת, בה הרקדנים מזיזים תוך כדי תנועה מסכי מתכת, וכך בוראים חללים חדשים ביניהם הם מתפתלים מרחפים ורוקדים. הרעיון נפלא. רמת הרקדנים של הבלט מייסודו של רולנד פטי משובחת, שכן לרקדנים בסיס

פריאדרסיני גובינד

קלאסי איתן. אך אינספור החזרות והגלישה לסיסמאות בנאליות במכוון של כתוביות שהוקרנו על המסך הפכו את העיסוק בבדידות ובניכור הקר של העיר ה"והרת" לתפל.

אתנחתא מגודש האידיאולוגיות היתה בערב ההתרפקות הנוסטלגית של הבלט הישראלי על ג'יול, פסגת הרומנטיקה של מריוס פטיפה למוסיקה של אדולף אדם. גם אם אין לנו עדיין רקדניות קלאסיות בעלות טכניקה המאפשרת להן תעוזה ומעוף - יש קסם רב ברקדניות הטופפות אילך ואילך בחצאיות טול אווריריות. החיקוי של הסצנות שיצר בראשית המאה הכוריאוגרף מריוס פטיפה היה מדויק אך חסרה עוצמה במחול של הנערות המרקידות את הגברים עד מוות, כנקמה על בגידתם. מי שהפכו את הבלט למרהיב, בעיקר בחלקו השני, היו שני הסולנים של הבלט: הנסיך יפה התואר דמיטרי גודנוב ומריאנה ריז'ניקה האגדית, שריחפה מעל הבימה.

קסום היה אף המפגש עם הרקדנית ההודית פריאדרסיני גובינד, כשעזר כנגדה שימשו הזמרת פריטי מאהש והנגנים סג'י לאל נאטובגאם, סאקטהיבל וסיגאמאני. בשליטה מוחלטת בכל תו ותג בגופה - הדגימה גובינד במחול של מבטים, תנועות פנים וראש, ידיים כפות רגליים - עקב קרסול - כל איבר ואיבר בגוף, את שפת המחול והקצב של תרבות קסומה ומרתקת. מסורת הריקודים הפולחניים שנערכו במקדשי האלים ההינדים בדרום הודו קרמה עור וגידים כאשר הרקדנית הסבירה באנגלית רוטה את משמעות האפוס המסופר בשפת הגוף, אליה חברו הנגינה והשירה לכלל מקשה אחת של קצב ומחול. הפראות העצורה מאחורי העידון והדיוק בתנועותיה - הפכה את המפגש עם אמנית זו לסוחף.

*

את אירועי המוסיקה הקלאסית פתחה התזמורת הפילהרמונית בערב גאלה שיוחד ליצירתו של רוול, בו השמיעה עם מקהלת זמרי פילהרמוניה תחת שרביטו של המנצח יואל לוי את "שחרודה", את "הבולרו" ואת

הגרסה המלאה של "דפניס וכלואה". הכוריאוגרף עמנואל גת, עם הרקדנים רועי אסף ואלכס שמורק, העלה בביצוע בכורה עולמית את גרסתו ל"בולרו" ול"דפניס וכלואה". לא תמיד היה לתזמורת די עומק של צליל מלוכד, והקצב היה אטי קמעא, אך פסגת הערב היתה ללא ספק שירתה של זמרת המצו-סופרן המופלאה ביאטריס אוריה מונזון, שכמו נולדה לשיר את שחרודה ברכות קולה עתיר הגוונים.

התזמורת הסימפונית רשות השידור תחת שרביטו של המנצח האיטלקי מרקו זמבלי העלתה בשני ערבים את הפתיחה האקדמית והטרגית ומכלול הקונצ'רטי של ברהמס. ניצוחו הקליל והאלגנטי של המנצח האיטלקי לא עלה תמיד בקנה אחד עם מזגו הסוער של המלחין. הפסנתרן קיריל גרשטיין הפגין שליטה בכלי אך נגינתו היתה פרגמנטרית וחסר לה אורך נשימה. דווקא בביצוע האימפרומטו של שוברט אותו ניגן כהדרן התעלה על עצמו בעומק צליל מרטיט ובשירתיות. הכנרת הצעירה פני קלמנג'ירן ניגנה בצליל חם ובניקיון מופתי את הקונצ'רטו ברה מז'ור (אופ' 77), והדיאלוג בינה לבין הצ'לן פיטר וויספלואו היה חי ושירת, אך לכלל התעלות הגיעה בנגינת ההדרן פרי עטו של באך.

באירועי המוסיקה הקלאסית השנה נקט היועץ המוסיקלי של הפסטיבל, גיל שוחט, בשיטת המרתונים. לטענתו רק במרתון יכול הקהל להעמיק את היכרותו עם כל צדדיו של מלחין. אך בדיעבד זוהי תפיסה הנוגדת את הרעיון המונח בתשתית פסטיבל, שהוא מעיקרו לקט מופעים נדירים באיכותם ובמקוריותם. על כן, היה מתיש מרתון רחמנינוב, למרות שהיו בו לא מעט קטעי התעלות. מתוך עשרת הפסנתרנים שנטלו חלק במרתון בלט הפסנתרן ויקטור סטניסלבסקי בצליל המלא של נגינתו, שלא גלש לקיטש והבליט את הכרומטיקה הסלאבית הקסומה של המלחין תוך שמירה על רתמיות. לובה מרסקי ניגנה את המומנטים המוסיקליים אופ' 16 בצליל מלא ועשיר, ולסירוגין בצליל מופנם. את מכלול האטיודי-טבלו ספ' 33 ניגן אלברט ממרייב כפסנתרן בשל, שעולם האגדות הקסום של רחמנינוב בלט בנגינתו השירתית.

התובנה העילאית והכישרון הדרמטי של הסופרן לריסה טטוייב הפכו את שירתה לייחודית. גם אם לעתים שרה בגודש ויבראטו, הרי שהכרומטיקה המופלאה של המלוס הסלאבי, על כל עתרת גוונים, כפי שצייר אותה רחמנינוב, השתקפה בשירתה. בעיקר בקטעי הפיאניסימו החרישיים ניתן היה להתענג על כל גווני קולה.

אך מרתונים הם לרוב לא לפי כוחו של הקהל, וכך ישב ציבור המכורים למוסיקה קלאסית מהופנט, באולם מלא עד אפס מקום, ברסיטל של הצ'לן ההולנדי פיטר וויספלואו. הוא ניגן בקשת קלילה ומרחפת בסגנון קזאלס את כל שש הסוויטות של באך, והיה משכר בעוצמת ההתמכרות שלו. מעט מאוד צ'לנים יכולים להתמודד עם אתגר כה תובעני נוסח "מרתון" של נגינת כל שש הסוויטות של באך ולהעניק לכל מחול בסוויטה צביון ייחודי. בהפיקו צליל חם מהצ'לו עליו ניגן - צ'לו של

למוסיקה: מבחר רעיונות מלאי הומור של המחלקה לאנימציה בבצלאל עם מלחינים מחוננים מהאקדמיה למוסיקה - הכל היה עשוי בטוב טעם ודומה שהקהל לא שבע מהשפע המבריק. רועי אופנהיימר, שניצח על ארבעים הנגנים המצטיינים, מסך חיות ופלפל בערב שהיה פסטיבל של רעיונות מקוריים ויצירתיים.

כמוה כצב

קריין חזקיה

«המשך מעמ' 61»

להרים אותו, חשה בנוכחותו המאיימת של נחש שחור בעמדת התקפה, נחוש לזנק על הצב ולבלוע אותו. שעה ארוכה קפאה במקומה, מנועה מלברוח על נפשה, מהופנטת נוכח הסכנה המוחשית, חסרת אונים. ועכשיו החלאות האלה בקרון נטפלים אלי, תספר לאינגה, רק בגלל שאין לי את המראה הארי שלך, חושפת רק את שולי קרחון האימה שנקרש בה בעודה תינוקת.

הכל נדם בשדה ועלה לא נע, האוויר עמד והעננים השליכו עוגן וחדלו לשוט. השמש חיפשה מסתור מאחורי העבים והשמים נצבעו אפור מתכתי על אף החום היוקד. רק הצרצרים המשיכו לצרצר והדבורה הסתחררה וכיתרה את ענפי החצב שפרחו בלבנותם, מאיצים בריחניותם את בוא הסתיו. התפייסות ורוגע השתלטו על השדה וגופה התרפה, ולאות זה ציפה הנחש. בדממה פער את לועו כמתכוון לבלועה, ואז הסתער על הצב בהרף עין וסגר לסתותיו על שריונו הרך. שני חרולים עמוסי שבלולים זעו לרגע וחדלו. הזעקה שקפאה אז בגרונה השתחררה פתאום בקרון וקול זר בקע מגרונה, מהדהד במנהרת הרכבת. די, די, די. בתיק הכבד חבטה לכל עבר, תסתלקו מפה, נבלות, תעזבו אותי במנוחה, מזדקפת והודפת את הצעיר שלידה, שהתדהמה ניבטה מעיניו. קולה הצווחני צלצל זר ועמום גם באוזניה. די, עזבו אותי במנוחה, מה נטפלתם, מה אתם רוצים, שונאי אדם שכמוכם, חיות טרף. בעיני רוחה ראתה את סבא משפיל את מבטו, נבוך שבושש להיחלץ לעזרתה, אך משוכנע שהוא מי שהפיח בה את הנחישות, אמנם באיחור.

כשכוס הקפה מונחת לפניה והיא מתקשה ללגום ממנה, אינגה תעביר את כף ידה בליטוף קל על שערה החום של דיטה, ובקצות אצבעותיה תמחה את טיפות הזיעה שנקו על מצחה. תירגע דיטי, התגובה שלך לא פרופורציונית למה שקרה. בסך הכל כמה בריונים שרצו להפחיד אותך והצליחו. לא נשלף סכין, לא הורמה יד. אין לי את השקט הנפשי שלך, תתריס בפניה, מנסה לייצב את נשימתה, לאפק את הבכי המבקש להשתחרר, לחפות על הכעס המתעורר, מבקשת לא לדחוק את אינגה לצד הרעים. נסי לשים את עצמך במקומי. ומיד תבחין ששגתה, שאינגה החמה והאוהבת לעולם לא תוכל לעמוד במקומה, כי תהום מפרידה ביניהן.

היא נשענה על דלת הקרון, מוחה באמת ידה זיעה ממצחה, מנסה לחזור ולשלוט ברעד, בתסכול, בזעם, בפחד, ועם בוא הרכבת לתחנה נמלטה בבושת פנים על נפשה לחיקו המגונן של ההמון האדיש.

“אקודוס”, להקת המחול הקיבוצית

גוארדיני שנבנה ב-1760 - ניגן וויספלווי בניקיון מעורר השתאות והאיר בשקיפות את מורכבות הולכת הקולות והקונטרפונקט הבאכיים. הקלות של מגע הקשת המרחפת והקצביות בניגנתו סחפו, אלא שלעתיים קרובות שימשה נטייתו להאטות מופלגות תחליף לעומק צליל מלא, החיוני כדי להבין את משמעות התפילה הבאכית, בעיקר בפרקי הפרלוד. נדיר ביופיו היה אף המפגש עם הזוהר הצלול והפרשנות החכמה של אנסמבל הטאליס סקולרס הבריטי בניצוח פיטר פיליפס, ליצירות מתקופת הרנסנס ומננו. הגם שבניגוד לסגנון התקופה, את קולות הקונטרה טנור הגבריים החליפו סופרן נשיות, התחושה הייחודית שהשרו הצלילות והשקיפות של הקווים המלודיים והולכת הקולות של אנסמבל, שתרבות השירה שלו רחוקה מרחק שנות אור מהסגנון האופראי, היתה של ניקיון רנסנסי אותנטי. האינטימיות הנמנעת מאפקטים חיצוניים עוררה התפעמות. מרתק היה אף ביצוע יצירותיו של ג'ון טאבנר (יליד 1944): האחת מבוססת על פסוקים מתוך תפילת אשכבה אורתודוקסית לכמרים ושומרת על יופי סגפני, והשנייה מבוססת על הטוהר של יוון ואלכסנדריה העתיקה. באורח פלא השתלבו הזוהר וטוהר של המלחין המודרני עם הפורטיטניות של סגנון הרנסנס.

מלאת רעננות כובשת היתה המנצחת מירנה הרצוג עם נגני האנסמבל למוסיקה עתיקה “פניקס”, מקהלת “קולגיום תל אביב” והזמרים הסולנים מיכל אוקון, דוד נורטמן וצבי נתנאל, בביצוע בכורה ל”מיסה זפוטק” המקסיקנית. רוב הקטעים הם פרקי מיסה, שחיבר בראשית המאה השבע עשרה אנדרס מרטינס, בן שבט ה”זפוטק” האינדיאני. העליצות של המנצחת דבקה בחברי האנסמבל ובקהל, שיצא מגדרו. מופלא היה הערב עם החלילן היהודי הריפרסאד צ’אורסייה, נגן הטבלה ויג’יי גהטה, נגן כלי ההקשה זוהר פרסקו, ונגן העוד תיאסיר אליאס. דומה היה שבחלקו השני של המופע העפילו חברי ההרכב ליכולת אלתור וירטואוזית נדירה.

מרתק היה פרויקט האנימציה של “תזמורת המהפכה” של האקדמיה